

Arrest

nr. X van 28 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 28 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. T'JAMPENS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 7 oktober 1976 te Bakolle. U heeft uw hele leven in Bakolle gewoond, bij uw familie. U had er een kleine drankzaak en hielp er ook op de boerderij van uw overleden vader. Uw vader was chef van Menyong en had zich in Bakolle gevestigd. Uw vader stierf in 1984, waarop uw nonkel (J.) tijdelijk chef van het dorp werd. Daarna werd uw nonkel (N.P.) chef. In november 2010 stierf (N.P.) aan een ziekte. U werd door de dorpsouderen gevraagd om chef te worden maar u weigerde. Er werd een nieuwe bijeenkomst gepland in augustus 2011, waarop u opnieuw gevraagd werd om chef te worden. U weigerde opnieuw en werd daarop door een groep jongeren gestenigd. U vluchtte naar Tombel, waar u bij de politie aangifte deed van de steniging. Op 17 augustus 2011 werd u bij de politie geconvoceerd, waar ook de dorpsouderen en de groep jongeren aanwezig waren. U werd beschuldigd de oorzaak van de onrust in het dorp te zijn en u werd gearresteerd door de politie in Tombel. U werd opgesloten in een politiecel in Tombel van

17 augustus en werd terug vrijgelaten op 21 november 2011. Op uw weg huiswaarts kwam u de toerist (D.) tegen, aan wie u uw verhaal deed. (D.) bracht u naar een privé-kliniek waar u enkele dagen verbleef. Daarop ging u samen met meneer (E.), die u leren kennen had via (D.), naar het huis van (E.). Op 26 november 2011 ging u naar Douala, waar u verbleef bij (C.), een vriend van meneer (E.). (D.) bezorgde u er een paspoort en regelde voor u een vlucht naar België. Op 31 december 2011 nam u in Douala het vliegtuig naar België. U kwam aan in België op 1 januari 2012 en u vroeg er asiel aan op 3 januari 2012.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw kennis omtrent het opvolgen van de traditionele chef, de te volgen tradities en de geschiedenis van de chef-titel in uw familie, van een zodanige aard is dat ze het CGVS geenszins weet te overtuigen.

U verklaarde dat u gevraagd werd uw nonkel op te volgen als chef van het dorp, nadat hij stierf in november 2010 (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U verklaarde dat u dit weigerde, dat er een nieuwe bijeenkomst werd gepland in augustus 2011, en dat u de chef-titel opnieuw weigerde op deze tweede bijeenkomst, op 12 augustus 2011 (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Gevraagd of er geen chef was in de 1 periode van november 2010 tot augustus 2011, verklaarde u dat er inderdaad geen chef was aangesteld (zie gehoorverslag CGVS, p.11). U verklaarde dat de dorpsouderen meenden dat dit niet moest en dat u zich moest voorbereiden om de titel op u te nemen (zie gehoorverslag CGVS, p.18). **Gevraagd of u weet waarom er geen tijdelijke chef aangeduid werd, verklaarde u dat u het niet weet en dat ze dat niet kunnen doen omdat, volgens de chronologie, u chef moest worden** (zie gehoorverslag CGVS, p.18). U verklaarde evenwel ook dat, na de dood van uw vader in 1984, deze u in een brief had genoemd als zijn opvolger en dat uw nonkel (N.P.) de titel van chef moest dragen tot u was opgegroeid (zie gehoorverslag CGVS, p.18). U verklaarde ook dat, toen uw vader stierf in 1984, uw nonkel (N.P.) leerkracht was in een ander dorp, en dat er tot zijn pensioen als leerkracht, **een andere nonkel van u werd aangesteld als tijdelijke chef** (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Gevraagd wanneer uw vader gestorven is, verklaarde u dat dit in 1984 was, maar dat u de datum **niet kent** (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Gevraagd wat de doodsoorzaak was van uw vader, verklaarde u **het niet te weten** (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Gevraagd wanneer uw nonkel (N.P.) stierf, verklaarde u dat dit in november 2010 was maar dat u de exacte datum **niet kent**. U voegt er evenwel aan toe te denken dat het op 4 november was (zie gehoorverslag CGVS, p.17). Gevraagd wat de doodsoorzaak was van uw nonkel, verklaarde u dat hij ziek was (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Gevraagd welke ziekte uw nonkel had, verklaarde u **het niet te weten** (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Gevraagd of het niet mogelijk zou zijn dat iemand anders van uw familie chef wordt, verklaarde u **niet te weten** of dat mogelijk is, en dat u **niet weet** op basis van welke criteria zulks beslist wordt (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Gevraagd welke rituelen er worden uitgevoerd bij het aanstellen van een chef, verklaarde u **het niet te weten**, dat het in een cirkel gebeurt en dat de kroning op traditionele wijze gebeurt, maar dat u de formaliteiten **niet kent** (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Gevraagd welke rituelen er werden uitgevoerd bij de begrafenis van uw nonkel, die chef was geweest, verklaarde u er niet aanwezig te zijn geweest en dat er rituelen waren (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Gevraagd of u iets kunt vertellen over de hiërarchie tussen de verschillende chefs, verklaarde u dat u chefs kent, dat uw grootvader ook chef was en dat de titel erfelijk is, maar dat u uw voorvaderen **niet kent** (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Gevraagd of er regionale chefs zijn die boven de dorpschefs staan, verklaarde u dat 'hij' geen regionale chef was (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Na deze vraag herhaald te hebben, verklaarde u dat er regionale chefs zijn en dat de vorige chef van uw etnie Mambo Ntoko was (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Gevraagd wanneer Mambo Ntoko stierf, verklaarde u **het niet te weten** (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Gevraagd wie er voor Mambo Ntoko chef van uw etnie was, verklaarde u **het niet te weten** (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Gevraagd wie deze functie vervulde toen uw vader in 1984 stierf, verklaarde u het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p.19). Gevraagd wie deze functie vervulde op het moment dat uw nonkel stierf in november 2010, verklaarde u dat het waarschijnlijk de zoon is van Ntoko, maar dat u zijn naam **niet kent** (zie gehoorverslag CGVS, p.19). Gevraagd wie de huidige chef van uw etnie is, verklaarde u **het niet te weten** (zie gehoorverslag CGVS, p.19). Gevraagd of u weet wanneer de huidige chef van uw etnie, deze functie heeft verkregen, verklaarde u **het niet te weten** (zie gehoorverslag CGVS, p.19). Gevraagd wie de eerste chef was van uw etnie, verklaarde u dat dit Ntoko moet zijn, dat u de namen niet kent, maar dat het de familie Ntoko is, aangezien de titel erfelijk is (zie gehoorverslag CGVS, p.20). Uit de beschikbare informatie (bijgevoegd aan het administratief dossier), blijkt echter dat de eerste chef van de Bakossi Nhon 'Mbwog Asomengo was. U verklaarde dat u de vrouwen van uw overleden nonkel, die voorheen

chef van het dorp was, moest overnemen en dat u deze vrouwen seksueel tevreden moest stellen (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U verklaarde dat u aan de dorpsouderen zei dat u de vrouwen niet moest hebben en dat u de titel van chef daarop weigerde (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U herhaalde op een later moment nogmaals dat u verplicht zou zijn seks met deze vrouwen te hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.17). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat een nieuwe chef de weduwen van de vorige chef dan wel dient over te nemen en economisch te ondersteunen, maar dat er geen verplichting bestaat voor de nieuwe chef om seksuele relaties te hebben met de weduwe(s) van de vorige chef (zie documentatie in administratief dossier). **De complete onwetendheid uwentwege – in verband met de tradities die horen bij de opvolging van een nieuwe chef, de sterfdata en doodsoorzaak van uw vader en van uw nonkel, de mogelijkheden tot tussentijdse opvolging en mogelijke opvolgingskandidaten van een chef en de stam- of etnie--chefs van uw etnie – doen reeds ernstige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen.** Gevraagd wie nu de chef is in uw dorp, verklaarde u dat er geen chef is nu en dat u het niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Gevraagd of u reeds probeerde te weten te komen of er nu een chef is in uw dorp, antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Gevraagd of u zou willen weten wie nu chef is in uw dorp, antwoordde u bevestigend en verklaarde u dat u uw familie zal proberen te contacteren (zie gehoorverslag CGVS, p.19). Gevraagd waarom u nog geen contact heeft gehad, verklaarde u dat dat komt omdat u een vriend contacteerde die ver van het dorp woonde (zie gehoorverslag CGVS, p.19). Op een eerder moment verklaarde u evenwel nog geen contact te hebben gehad met mensen uit Kameroen sinds u uw land verliet (zie gehoorverslag CGVS, p.4). **Het feit dat u tot op heden blijkbaar geen enkele poging ondernam om op de hoogte te worden gesteld van de huidige situatie in uw dorp, en of er al dan niet reeds een nieuwe chef is aangesteld, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen.**

Verder dient opgemerkt dat bij de – door u beweerde – door u ondergane vervolgingsfeiten, enkele fundamentele bemerkingen kunnen worden gemaakt.

U verklaarde een tweede maal de titel van chef te hebben geweigerd op 12 augustus 2011, op een bijeenkomst met de dorpsouderen, waarbij ook jeugd aanwezig was (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U verklaarde dat de dorpsouderen en de groep jongeren ook aanwezig waren op het politiekantoor te Tombel op 17 augustus 2011 (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Gevraagd of u namen kent van deze dorpsouderen – uit het dorp waar u beweert uw hele leven te hebben gewoond – die u hadden gevraagd om de titel van chef op u te nemen, antwoordt u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS, p.13). U verklaarde dat u één naam kende van een van de jongeren die u – naar u beweert – hebben gestenigd (zie gehoorverslag CGVS, p.9), maar gevraagd of u nog andere namen kunt noemen, antwoordt u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Gevraagd hoe u die ene jongere dan wel kende, verklaarde u dat hij 'in de menigte' was en dat u hem kent van het dorp (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Op een later moment verklaarde u dat een andere nonkel van u door dezelfde jeugd werd vermoord (zie gehoorverslag CGVS, p.19). **Gegeven de onwetendheid uwentwege, met betrekking tot de identiteit van de personen die aan de politie verklaarden dat u het was die verantwoordelijk was voor de onrust in het dorp, in samenhang met de vaststelling dat u deze personen al meerdere malen had ontmoet en ze u meermaals hadden gevraagd om de titel van chef op u te nemen en dat de jeugd waarover u sprak voorheen reeds één van uw nonkels vermoordden, dient te worden opgemerkt dat uw geloofwaardigheid verder op ernstige wijze ondermijnd wordt.** U verklaarde te zijn opgesloten van 17 augustus 2011 tot 21 november 2011 (zie gehoorverslag CGVS, p.9), en dat u tijdens uw gevangenschap een cel deelde met drie andere mannen (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Gevraagd hoe lang dezen er al waren, verklaarde u dat ze op verschillende momenten binnenkwamen, dat sommigen er al twee weken waren en anderen drie weken en dat, een paar dagen voor u werd vrijgelaten, er reeds twee waren vrijgelaten (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Gevraagd wat hun namen waren, verklaarde u dat u enkel de naam van één persoon kende, en dat de overige personen bijnamen gebruikten (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Gevraagd naar de redenen van de opsluiting van deze personen – met wie u ongeveer drie maanden een cel deelde - verklaarde u dat u het niet weet en dat u enkel weet dat één van hen zijn vriendin had geslagen (zie gehoorverslag CGVS, p.14). **Het feit dat u enkel een zeer beperkte kennis heeft van één van de drie personen met wie u beweert enkele maanden een cel te hebben gedeeld, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u opgeworpen vervolgingsfeiten.** U verklaarde dat, gedurende de periode die u in de gevangenis op het politiekantoor te Tombel doorbracht, u éénmaal bezoek kreeg van uw moeder (zie gehoorverslag CGVS, p.9 en p.14). Gevraagd hoe uw moeder wist dat u daar was opgesloten, verklaarde u dat het een van de mensen moet zijn geweest die aanwezig waren op het politiekantoor, die het haar meldde (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Gevraagd of u weet wie deze persoon was, verklaarde u het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p.14). **Uw verklaring dat een van de personen, die er mee voor verantwoordelijk was dat de politie u opslot gedurende meer dan drie maanden, uw moeder inlichtte over het feit dat u opgesloten was in het**

politiekantoor te Tombel, samen met de onwetendheid uwentwege wie deze persoon is, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde vervolgingsfeiten. U verklaarde dat u na uw vrijlating blootsvoet op weg ging naar u thuis en dat u, na een voertuig te doen stoppen, u de inzittenden om hulp vroeg en dat u naar huis moest (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Verduidelijkend gevraagd of u na uw vrijlating terug naar uw huis ging, antwoordde u bevestigend (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Gevraagd waarom u op dat moment terug naar huis ging, verklaarde u dat u nergens anders heen kon en in een slechte staat was (zie gehoorverslag CGVS, p.15). **Uw verklaring dat u, na opgesloten te zijn geweest te zijn voor een periode van meer dan drie maanden – op beschuldigingen gemaakt door de dorpsouderen en jongeren uit uw dorp – en tijdens deze periode eveneens systematisch aan folteringen te zijn blootgesteld, u besliste om terug naar huis te keren, doen op zijn minst twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van de door u beweerde vervolgingsfeiten. Het is redelijk om te verwachten dat, na dergelijk onrecht te hebben ondergaan, u op zijn minst zou overwegen elders heen te gaan. Deze vaststelling, samen met bovenstaande vaststellingen, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de – door u beweerde – ondergane vervolgingsfeiten.**

Verder legt u nog een aantal bedenkelijke verklaringen af die van aard zijn de reeds aangetaste geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder te ondermijnen.

U verklaarde dat u op de dag van uw vrijlating op 21/11/2010 niet naar uw vriend in Tombel – bij wie u reeds enkele dagen had verbleven – kon gaan, omdat hij wist dat één van uw nonkels reeds vermoord werd in uw dorp en **dat uw grootmoeder was uitgesloten omdat ze het dorpsorakel weigerde te gehoorzamen en ze van hekserij beschuldigd was** (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Gevraagd welke van uw nonkels vermoord werd, verklaarde u dat dit (J.N.) was (zie gehoorverslag CGVS, p.15). **Gevraagd waarom hij vermoord werd, verklaarde u dat u het niet weet en dat hij misschien iets had gedaan tegen de heilige plaats (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Wanneer u later deze vraag opnieuw werd gesteld, verklaarde u dat u het niet weet, maar dat het gebeurde door dezelfde jeugd, en dat hij van hekserij beschuldigd was** (zie gehoorverslag CGVS, p.19). U verklaarde eveneens dat deze zaak waarschijnlijk wel aan de politie werd gerapporteerd, maar dat ze niets deden omdat hij aan hekserij deed (zie gehoorverslag CGVS, p.19). Wanneer u opnieuw naar uw grootmoeder werd gevraagd, verklaarde u dat ze uit het dorp uitgesloten werd omdat ze weigerde de heilige plaats te gehoorzamen, men haar huis had gestenigd en dat ze weg ging uit het dorp (zie gehoorverslag CGVS, p.20). U laat plots de beschuldiging van hekserij aan het adres van uw grootmoeder onvermeld. **Gelet op de incoherentie van bovenstaande verklaringen, dient opgemerkt dat deze verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de, in het kader van uw asielrelaas, afgelegde verklaringen.**

U verklaarde geholpen te zijn door ene (D.), die u samen met ene (E.) naar het ziekenhuis bracht en u een paspoort bezorgde om het land te kunnen uitvluchten samen met (D.) (zie gehoorverslag CGVS, p. 9-10). Gevraagd welke nationaliteit (D.) had, verklaarde u dat hij u zei dat hij van Europa kwam, en dat hij waarschijnlijk Deens is (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Gevraagd welke leeftijd (D.) had, verklaarde u het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Gevraagd welk beroep (D.) had, verklaarde u dat hij een toerist was (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Gevraagd hoe (D.) en (E.) elkaar kenden, verklaarde u het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Gevraagd hoe (D.) aan een vals paspoort was geraakt voor u, verklaarde u dat hij deze van (E.) had gekregen, en dat u niet weet hoe (E.) aan het paspoort was geraakt (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). **Het dient opgemerkt dat uw bijzonder beknopte kennis omtrent de persoon die u meer dan een maand heeft gekend, u naar het ziekenhuis bracht en samen met u naar België reisde, verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u, in het kader van uw asielrelaas, afgelegde verklaringen.**

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, kan dan ook geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde ondergane vervolgingsfeiten. Derhalve maakt u niet aannemelijk dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bepaald in de conventie van Genève, in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong, een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich, in wat zich aandient als een enig middel, op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Waar hem wordt verweten onwetend te zijn omtrent de tradities die horen bij de opvolging van een chieft, wijst hij erop dat hij verklaarde dat het ritueel in een cirkel gebeurt en dat de kroning op traditionele wijze plaatsvindt, zodat niet kan worden gesproken van complete onwetendheid. Voorts worden traditionele handelingen en formaliteiten enkel meegedeeld indien de persoon die als chieft wordt gevraagd deze titel aanvaardt. Verzoeker weigerde en weet dit dus niet. Hij was nog niet geboren toen zijn vader chieft werd en was zeer jong toen zijn oom werd benoemd. Hij was dus te jong om diens ceremonie bij te wonen en er werd hem achteraf niets verteld over de rituelen.

Dat hij de sterfdatum en doodsoorzaak van zijn vader niet kent wijt verzoeker aan zijn jeugdige leeftijd bij deze feiten. Betreffende de sterfdatum en ziekte van zijn oom beschikt hij over weinig details omdat zijn familie geen goede band had. Zijn moeder kon niet opschieten met zijn oom en gezien zijn vader was overleden werd met dit deel van de familie geen contact onderhouden. Verzoeker hoorde wel dat zijn oom stierf aan een ziekte maar bekommerde zich hierover verder niet gezien de bekoelde relaties in zijn familie. Dit is ook de reden waarom hij niet bij de begrafenis van zijn oom was.

Verzoeker verklaarde niet te weten waarom geen tijdelijke chieft werd aangeduid en stelde niet te weten of dit mogelijk was. Omdat tijdens het interview geen verdere vragen werden gesteld, heeft hij op dat moment niet toegelicht dat, indien voor langere tijd geen chieft wordt benoemd, de Divisional Officer (D.O.) een chieft kan aanwijzen doch hiertoe niet is verplicht. Verzoeker geeft een uiteenzetting omtrent de functie van de D.O. en over de indeling van Kameroen. Indien de D.O. geen chieft aanduidt, neemt de raad van dorpsoudsten de taken van de chieft waar. Verzoeker wijst erop dat hij verklaarde dat hij zijn vader moest opvolgen en dat er in tussentijd een chieft en waarnemend chieft werden benoemd.

Dat hij niet al zijn voorvaders kent is niet verwonderlijk nu de geschiedenis mondeling wordt overgedragen, gelet op het vroege overlijden van zijn vader en de onmin in de familie. Verzoeker stelt dat hij niet onwetend was betreffende de tussentijdse opvolging en mogelijke opvolgers doch dat hij enkel niet meer informatie verschaftte dan de informatie waarnaar werd gevraagd.

Inzake zijn gebrek aan kennis over de chieft van zijn etnie toen zijn vader stierf verwijst verzoeker opnieuw naar zijn jeugdige leeftijd. Verder betoogt hij dat de informatie van het CGVS omtrent de eerste chieft van de Bakossi niet correct is. Asomengo is volgens hem een andere benaming voor Bakossi en beide termen duiden hetzelfde volk aan. De eerste chieft was lid van de Ntoko-familie gezien de titel van chieft erfelijk is. De vraag aangaande de regionale chiefs zou verzoeker niet hebben begrepen. Hij legt hieromtrent aanvullende verklaringen af in het verzoekschrift.

Waar gemotiveerd wordt dat uit de informatie in het dossier blijkt dat er geen verplichting is tot het hebben van seks met de weduwen van de vorige chieft, stelt verzoeker dat hij geloofde wat hem werd verteld door de dorpsoudsten.

Verzoeker stelt nog dat het gebrek aan informatie hem niet kan worden verweten en niet van aard is om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te ondergraven, ook al dienen vreemdelingen hun relaas zo volledig mogelijk uiteen te zetten tijdens het gehoor.

Hij voert aan geen contact te hebben opgenomen met Kameroen omdat hij niet over de vereiste geldelijke middelen beschikt. Voorts acht hij het, gelet op de door hem ondergane behandelingen en zijn situatie, normaal dat hij zich niet bekommert over de vraag of er in zijn dorp op heden een chieft is en over wie er op heden chieft is.

Verzoeker betoogt verder dat zijn vervolging door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) in twijfel wordt getrokken op basis van details en dat zijn verklaringen eenzijdig worden weergegeven en uit hun context worden gehaald. Ook werden over bepaalde feiten zo weinig vragen gesteld dat de antwoorden een verkeerd beeld van zijn verhaal scheppen.

Verzoeker kende de namen van de dorpsoudsten niet omdat deze door de dorpingen werden aangesproken met 'mama' en 'papa'. Hij kende hen wel van gezicht. Dezelfde redenering kan worden gevolgd inzake de namen van de jongeren. De politie gaf hem toestemming om één naam te noemen om aan te klagen. Hij kende echter verschillende jongeren van gezicht en geeft in het verzoekschrift een aantal bijkomende namen, onder meer van de jongere die zijn oom vermoordde. Het CGVS houdt er geen rekening mee dat het in Kameroen niet de gewoonte is om iedereen bij naam aan te duiden. Bovendien is het niet zo dat hij, omdat deze zijn hele leven in Bakolle woonde, ieders naam moet kennen. Verzoeker is genoodzaakt zijn verklaringen aan te vullen omdat verweerder niet doorvroeg.

Omtrent zijn medegevangenen wijst verzoeker erop dat hij verklaarde dat geen van hen zijn echte naam gebruikte. Daarnaast vroeg verweerder niet naar de reden waarom hij zo weinig wist over deze personen. Hij stelt dat zij allemaal rokers waren en verschillende keren werden gelucht. Als niet-roker hoorde hij niet bij de groep. Hij had bovendien zijn eigen problemen om over na te denken en hield zich op de achtergrond om niet nog slechter te worden behandeld dan reeds het geval was. Verzoeker stelt

dat zijn verklaringen omtrent de wijze waarop zijn moeder werd ingelicht over zijn opsluiting in een context worden geplaatst zoals niet door hem bedoeld. De terminologie die hij hanteerde wijst erop dat zijn moeder naar alle waarschijnlijkheid in het dorp heeft opgevangen dat haar zoon werd opgesloten doordat de dorpsouderen of jongeren zich hierover uitlieten en het verhaal al snel de ronde deed. Logischerwijze kan verzoeker de persoon niet noemen die zijn moeder op de hoogte bracht omdat zij de informatie kreeg van iemand in het dorp. Verzoeker neemt aan dat het één van de aanwezigen op het politiebureau was doch het kan net zo goed iemand anders geweest zijn.

Verzoeker geeft aan na zijn vrijlating, die overigens dateert van 21 november 2011 en niet van 2010 zoals verkeerdelijk weergegeven in de bestreden beslissing, te hebben beslist terug te keren naar huis omdat hij geen andere plaats had waar hij heen kon. Hij wilde naar zijn dorp om spullen op te halen en te vluchten. Hij voelde zich wanhopig.

Verzoeker betoogt verder dat zijn verklaringen niet incoherent zijn. Hij weet niet waarom zijn nonkel is vermoord, suggereerde dat dit mogelijk was omdat hij iets deed tegen de heilige plaats en gaf later meer details. Verzoeker zat in de gevangenis toen zijn nonkel werd gedood en vertelt slechts wat hij zich herinnerde. Zijn nonkel werd van hekserij beschuldigd maar hij weet niet of deze daarom werd vermoord. Ook inzake zijn grootmoeder legde verzoeker tweemaal dezelfde verklaring af. Zij werd uitgesloten omdat zij het orakel weigerde te gehoorzamen en omdat ze van hekserij werd beschuldigd. Verzoekers oom en grootmoeder werden dus beiden beschuldigd van hekserij maar dit was niet de reden waarom zij werden gedood en uitgesloten.

Verweerder gaat volgens verzoeker verder voorbij aan het feit dat hij verklaarde dat D., de persoon die hem hielp bij zijn vlucht, hem niet meer wilde vertellen om zowel zichzelf als verzoeker te beschermen. Daarnaast kenden zij elkaar wel meer dan een maand doch spendeerden zij niet veel tijd samen en spraken ze niet over dingen als afkomst, beroep, leeftijd en andere zaken die D. identificeerbaar zouden maken. Ook over het vals paspoort werd verzoeker zo weinig mogelijk informatie gegeven omdat D. en E. bang waren voor beschuldigingen van 'trafficking'.

Verzoeker concludeert dat hij bij een terugkeer in de gevangenis zou worden opgesloten, dat een arrestatiebevel tegen hem loopt zodat hij niet elders in Kameroen kan verblijven en dat hij voldoet aan de criteria van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.3. Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij ter staving van zijn voorgehouden identiteit, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid. Dit klemmt des te meer daar hij tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent zijn geboortedatum. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en in de vragenlijst van het CGVS verklaarde hij te zijn geboren op 7 oktober 1976 (administratief

dossier, stuk 8, vragenlijst, p.1; verklaring, nr.4), terwijl hij tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde te zijn geboren op 17 augustus 1977 (administratief dossier, stuk 4, p.4).

Verzoeker brengt verder niet het minste begin van bewijs bij ter ondersteuning van zijn asielrelaas. Zo staat hij niet dat hij de zoon is van de voormalige chieft van Bakolle-Menyong, noch dat deze chieft is overleden, noch dat hij geacht werd deze op te volgen. Evenmin staat hij het gegeven dat, omdat hij zelf te jong was, na het overlijden van zijn vader één van zijn ooms tot traditionele chieft zou zijn benoemd en dat een andere oom tot aan diens pensioen waarnemend chieft was. Daarenboven brengt verzoeker geen begin van bewijs bij van het overlijden in november 2010 van zijn oom, die nochtans de traditionele chieft was van zijn dorp, noch van het feit dat hij na diens overlijden de functie van chieft diende over te nemen. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker, zo de aangevoerde feiten daadwerkelijk hadden plaatsgevonden, inzake het voormelde enig begin van bewijs zou kunnen bijbrengen. Verzoeker toont overigens niet aan ook maar enige poging te hebben ondernomen om de nodige bewijselementen te bekomen.

Verzoeker legde voorts vage verklaringen af omtrent het overlijden in november 2010 van zijn oom, die de functie van traditionele chieft zou hebben vervuld. Dit overlijden zou nochtans het beginpunt hebben gevormd van zijn problemen. Uit zijn verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt dat verzoeker niet met zekerheid wist aan te geven wanneer zijn oom overleed, alsmede dat hij niet kon aangeven aan welke ziekte deze zou zijn overleden. Dat zijn familie in onmin leefde kan zijn onwetendheid ter zake niet verklaren daar aangenomen moet worden dat het overlijden van de traditionele chieft van het dorp een belangrijk gespreksonderwerp zou zijn in dit dorp. Daarenboven baatte verzoeker in dit dorp een café uit zodat verwacht kan worden dat hij via deze weg op de hoogte zou zijn gekomen van de omstandigheden rond het overlijden van zijn oom (administratief dossier, stuk 8, vragenlijst, p.2). Tevens legt verzoeker, waar hij de in de bestreden beslissing vastgestelde onwetendheid inzake de rituelen bij de begrafenis van zijn oom tracht te verklaren, incoherente verklaringen af. In het verzoekschrift laat hij immers uitschijnen dat hij op deze begrafenis niet aanwezig was wegens de onmin in zijn familie (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.6), terwijl hij zijn afwezigheid op deze begrafenis bij het CGVS verklaarde doordat hij toevallig buiten het dorp was wanneer deze plaatsvond (administratief dossier, stuk 4, p.16).

Dient verder te worden opgemerkt dat de door verzoeker geschetste gang van zaken na het overlijden van zijn oom niet aannemelijk is. Hij gaf aan dat de dorpsouderen hem reeds in november 2010, kort na het overlijden van zijn oom, op een bijeenkomst meedeelden dat hij de chieft diende te worden. Verzoeker zou hebben geweigerd en ingevolge deze weigering zouden de dorpsouderen hebben gezegd dat de bijeenkomst een fiasco was en onmiddellijk een nieuwe bijeenkomst hebben gepland in augustus 2011. In tussentijd zou er geen chieft zijn geweest (*ibid.*, p.8, 11). Het is, gelet op het belang van de functie van traditionele chieft zoals dit tevens blijkt uit verzoekers verklaringen (*ibid.*, p.17), niet geloofwaardig dat de dorpsouderen, nadat verzoeker onmiddellijk na het overlijden van zijn oom werd aangesproken om chieft te worden doch weigerde, hun beslissing ter zake enkel ingevolge deze weigering zouden uitstellen met negen maanden. Evenmin is het aannemelijk dat verzoeker gedurende deze periode, indien hij daadwerkelijk geacht werd chieft te worden doch zijn oom niet wenste op te volgen, geen stappen zou hebben ondernomen om zich aan deze opvolging te onttrekken en gewoon in het dorp zou zijn gebleven.

Verzoeker bleek daarenboven tijdens het gehoor bij het CGVS klaarblijkelijk niet te weten welke de mogelijkheden waren om zich aan een eventuele opvolging van zijn oom als chieft te onttrekken. Zo wist hij niet of het mogelijk was dat iemand anders van zijn familie chieft zou worden, noch op basis van welke criteria zulks wordt beslist. Dat verzoeker dit wel zou hebben geweten doch enkel niet meer informatie gaf dan degene waarnaar werd gevraagd vindt geen steun in het dossier. Wanneer werd gevraagd: *"Kan niemand anders van uw familie chieft worden?"*, antwoordde hij immers: *"Ik weet niet op basis van welke criteria ze dat beslissen, of het mogelijk is"* (*ibid.*, p.12). Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat hij zich omtrent het voormelde zou hebben geïnformeerd na de bijeenkomst in november 2010 of in de periode die hij na deze bijeenkomst nog in het dorp verbleef, minstens dat hij dit zou hebben gedaan naar aanleiding van de bijeenkomst met de dorpsouderen in augustus 2011, mede in aanmerking genomen dat zijn ooms omwille van verzoekers jonge leeftijd na het overlijden van zijn vader reeds de functie van chieft uitoefenden.

Tevens blijkt uit verzoekers verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, dat hij een frappant gebrek aan kennis vertoonde inzake de verschillende chiefs van zijn etnie en de hiërarchie tussen deze chiefs, daar waar hij (i) gevraagd of hij iets kon vertellen over de hiërarchie tussen de

verschillende chiefs, verklaarde dat hij chiefs kent, dat zijn grootvader ook chieft was en dat de titel erfelijk was doch dat hij zijn voorvaderen niet kende; (ii) gevraagd of er regionale chiefs zijn die boven de chieft van het dorp staan, verklaarde dat 'hij' geen regionale chieft was; (iii) nadat de vraag herhaald werd, verklaarde dat er regionale chiefs zijn en dat de vorige chieft van zijn etnie Mambo Ntoko was; (iv) niet bleek te weten wanneer Mambo Ntoko stierf; (v) niet wist wie de chieft van zijn etnie was in november 2010, wanneer zijn oom overleed; (vi) evenmin bleek te weten wie de huidige chieft van zijn etnie is en sedert wanneer de huidige chieft van zijn etnie zijn functie bekleedt; (vii) foutieve verklaringen aflegde omtrent de eerste chieft van zijn etnie. Verzoeker beweert weliswaar dat de informatie van het CGVS (administratief dossier, stuk 11: landeninformatie) omtrent de eerste chieft van zijn etnie niet correct is, doch hij brengt niet het minste begin van informatie bij ter weerlegging van deze informatie. Dat verzoeker de vragen naar de regionale chiefs niet zou hebben begrepen kan niet worden aanvaard omwille van de duidelijke bewoordingen waarin de vraagstelling geschiedde en de daaruit voortvloeiende antwoorden van verzoeker. De aanvullende verklaringen die verzoeker inzake het voorgaande aflegt in het verzoekschrift vermogen niet afbreuk te doen aan de gedurende het gehoor bij het CGVS vastgestelde onwetendheden in zijn hoofde.

Verzoeker vertoont verder een kennelijk gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en heeft nagelaten zich te informeren aangaande de evolutie van zijn problemen en de situatie in zijn dorp, hetgeen de ernst en de geloofwaardigheid van de bewering dat hij aldaar chieft diende te worden danig ondergraaft. Wanneer hem bij het CGVS werd gevraagd wie nu de chieft is in zijn dorp, antwoordde hij: *"Er is geen chieft nu, ik weet niet wie het nu is, ik was al weg"*. Tevens stelde hij uitdrukkelijk dat hij niet eens had geprobeerd om dit te weten te komen (administratief dossier, stuk 4, p.12). Later tijdens het gehoor verklaarde hij desondanks, wanneer werd gevraagd wie er nu chieft is in zijn dorp en of hij dit niet wil weten: *"Ja, ik zou het willen weten, maar ik heb nog geen contact gehad"*. Hij preciseerde dat hij nog geen contact had gehad omdat hij een vriend contacteerde die ver van het dorp woonde. Nog daargelaten dat dit niet kan worden gerijmd met zijn aanvankelijke, duidelijke verklaring dat hij geen contact meer had gehad met mensen uit Kameroen (*ibid.*, p.4, 19), vormt dit geen afdoende verklaring voor zijn nalatigheid ter zake aangezien uit zijn verklaringen blijkt dat hij in zijn dorp en in Kameroen nog over verscheidene familieleden beschikt, waaronder zijn moeder, zussen en stiefbroer (*ibid.*, p.5; administratief dossier, stuk 8, verklaring, nr.13, 30). Wanneer verzoeker bij het CGVS werd gevraagd waarom hij hen niet had gecontacteerd, gaf hij hiervoor geen verklaring doch gaf hij louter aan: *"Dat zal ik proberen te doen"* (administratief dossier, stuk 4, p.19). Ondanks voormelde verklaring, toont verzoeker bovendien tot op heden niet aan ook maar enige poging te hebben ondernomen teneinde zich op de hoogte te stellen inzake zijn problemen en de situatie in zijn dorp. Hij beperkt zich integendeel tot de loutere bewering niet over de nodige geldelijke middelen te beschikken en stelt dat hij zich niet bekommert over de vragen of er op heden een chieft is in zijn dorp en wie deze chieft is.

Daarenboven legde verzoeker uiterst vage en incoherente verklaringen af omtrent zijn beweerde vervolgers. Zo kon hij, ondanks dat hij verklaarde zijn hele leven samen met zijn familie in het dorp Bakolle te hebben gewoond en ondanks dat hij aldaar gedurende de laatste elf jaren voor zijn vertrek uit Kameroen een café zou hebben uitgebaat (administratief dossier, stuk 4, p.4, 7; stuk 8, vragenlijst, p.2), van geen van de dorpsouderen, die nochtans medeverantwoordelijk waren voor zijn vervolging, de naam geven (administratief dossier, stuk 4, p.13). Zijn onwetendheid klemmt nog des te meer daar hij aangaf tweemaal aan een bijeenkomst te hebben deelgenomen met deze dorpsouderen en stelde dat zij tevens tussenkwamen in het politiebureau, hetgeen zou hebben geleid tot zijn opsluiting (*ibid.*, p.8-9). Verzoeker beweert *post factum* dat de dorpsouderen werden aangesproken met 'papa' en 'mama' doch deze bewering kan niet worden aangenomen. Niet alleen laat hij na deze bewering hard te maken, toch tevens kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij dit, wanneer hem bij het CGVS werd gevraagd naar de namen van de dorpsouderen, zou hebben vermeld in plaats van gewoon *"Nee"* te antwoorden.

Verzoeker legde verder incoherente verklaringen af omtrent de jongeren die hem zouden hebben gestenigd en waarmee hij werd geconfronteerd in het politiekantoor. In de vragenlijst gaf hij aan dat hem, wanneer hij een eerste maal naar de politie ging om klacht neer te leggen, gevraagd werd om de jongeren te identificeren en voegde hij toe: *"maar ik kende ze niet bij naam"* (administratief dossier, stuk 8, vragenlijst, p.3). Bij het CGVS stelde verzoeker omtrent dit eerste bezoek aan de politie echter spontaan: *"Ze vroegen me ten minste 1 naam te geven, ik wist een naam (...)"*. Hij preciseerde dat hij de naam M.K. aan de politie verstrekke. Inzake zijn tweede bezoek aan de politie stelde verzoeker bij het CGVS dat M.K. werd vergezeld door een vijftiental andere jongeren doch kwam hij, wanneer werd gevraagd: *"Namen van die jongeren?"*, niet verder dan te antwoorden: *"Nee, ik ken hun namen niet"* (administratief dossier, stuk 4, p.9, 11). In het verzoekschrift laat verzoeker dan weer uitschijnen dat de politie slechts toestemming zou hebben gegeven om één naam te noemen, beweert hij dat hij nog

andere namen kende en noemt hij, ondanks dat hij daartoe bij het CGVS kennelijk niet in staat was, de namen van verscheidene jongeren die samen met M.K. op het politiekantoor aanwezig waren bij zijn tweede bezoek aan het politiekantoor (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.9). Dat het om een aanvulling zou gaan kan daarbij, gelet op de duidelijke vraagstelling bij het CGVS, niet worden aangenomen.

Verzoeker legde bovendien vage verklaringen af omtrent zijn beweerde detentie. Zo verklaarde hij enerzijds dat hij gedurende drie maanden in een kleine cel zou zijn opgesloten samen met drie andere mannen doch kon hij anderzijds van zijn medegevangenen de namen niet verstrekken. Hiernaar gevraagd kwam hij niet verder dan te stellen dat de naam van één van hen, met wie hij aangaf 'close' te zijn geweest, Aka was doch dat de anderen bijnamen gebruikten. Voorts gaf hij aan dat één van de anderen zich 'Fire' noemde en stelde hij: "*ik kende ze niet allemaal*". Verder kon hij slechts van één van zijn medegevangenen de reden geven waarom deze was gedetineerd (administratief dossier, stuk 4, p.13-14). Ter verklaring van het voorgaande legt verzoeker incoherente verklaringen af in het verzoekschrift. In het verzoekschrift stelt hij immers dat geen van zijn medegevangenen een echte naam hanteerde en dat Aka de bijnaam was van één van hen (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.10), terwijl uit zijn hoger aangehaalde verklaringen bij het CGVS blijkt dat Aka de echte naam van deze persoon zou zijn geweest. Hoe dan ook tracht verzoeker ten onrechte de vastgestelde vaagheden in zijn verklaringen te vergoelijken in het verzoekschrift. Indien hij daadwerkelijk gedurende drie maanden samen met een aantal personen werd gedetineerd in een kleine cel, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij meer informatie omtrent deze medegevangenen zou kunnen verstrekken.

De ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde vrees voor vervolging worden daarenboven op fundamentele wijze ondergraven door zijn verklaring dat hij, nadat hij in november 2011 zou zijn vrijgelaten door de politie, zou hebben besloten om terug te keren naar zijn dorp (*ibid.*, p.15). Dat hij nergens anders heen kon en zich wanhopig voelde kan deze vaststellingen geenszins verklaren. Dat verzoeker, nadat deze ingevolge zijn weigering om chieft te worden werd gestenigd door de jongeren van het dorp, nadat onder druk van de dorpsouderen niet deze jongeren maar hijzelf door de politie zou zijn opgesloten en nadat hij tijdens deze detentie systematisch zou zijn gefolterd (*ibid.*, p.8-14), zou beslissen om uitgerekend naar zijn dorp terug te keren, i.e. de plaats waar de bron van zijn vervolging ligt, is in het geheel niet geloofwaardig.

Verzoeker legde tevens vage verklaringen af omtrent zijn verdere vlucht uit Kameroen. Zo legde hij vage verklaringen af omtrent D. en E., de personen die hem zouden hebben geholpen bij zijn vlucht uit het land. Verzoeker bleek niet te weten welke nationaliteit D. had, noch welke leeftijd hij had, noch welk beroep hij had. Hoe D. en E. elkaar kenden bleek hij evenmin te weten. Daarenboven stelde verzoeker dat D. en E. hem naar een ziekenhuis zouden hebben gebracht, doch legde hij, gevraagd naar de locatie en de naam van dit ziekenhuis erg vage verklaringen af. Bovendien kon hij niet preciseren hoe D. en E. aan het paspoort zouden zijn geraakt waarmee hij naar België zou zijn gereisd, noch of zij hiervoor al dan niet geld vroegen aan zijn moeder (*ibid.*, p.15-16, 20). Verzoeker tracht ten onrechte de vaagheden omtrent D. en de wijze waarop deze het paspoort bekwam te vergoelijken. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij meer informatie kan geven inzake de persoon aan wie hij zijn problemen zou hebben toevertrouwd, die hem vervolgens zou hebben geholpen door hem naar het ziekenhuis te brengen, hem te helpen onderduiken en zijn vlucht uit Kameroen te regelen en die samen met hem naar België zou zijn gereisd. Dat hij enerzijds zijn leven in handen zou hebben gelegd van deze persoon doch hierover anderzijds dermate weinig informatie kan verstrekken is niet ernstig.

Daarenboven brengt verzoeker niet het minste begin van bewijs bij ter ondersteuning van zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een verdere negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid. Dit klemmt nog des te meer daar hij omtrent deze reisweg ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Hij kon immers, ondanks dat hij het paspoort dat voor zijn reis werd gebruikt in handen kreeg, niet preciseren onder welke naam en nationaliteit hij zou hebben gereisd, en dit omdat D. hem zou hebben gezegd hierin niet te kijken (*ibid.*, p.8). Dat hem over het paspoort geen informatie zou zijn gegeven is echter geenszins aannemelijk gelet op het risico op controles waarmee een vliegreis vanuit Kameroen naar Europa gepaard gaat.

Het geheel van de voormelde vaststellingen volstaat om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. Kritiek op de overige, overtollige motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van deze beslissing.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Gelet op de *sub* 2.2.3. vastgestelde ongeloofwaardigheid van de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS